

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ing. Z. E.**, zast. Mgr. et Mgr. Romanem Hoštou, advokátem se sídlem Huťská 160, Kladno, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/5, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2020, č. j. 57 A 37/2018 - 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2018, č. j. MSMT-2977/2018-2. Citovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a současně potvrdil rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 7. 2017, č. j. ZCU 022265/2017, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o obnovu řízení ve věci pravomocně ukončené usnesením Západočeské univerzity v Plzni ze dne 18. 1. 2011, č. j. R-584-10; tímto usnesením byl podle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zrušen:

- (i) vysokoškolský diplom č. ZČU*X ze dne 23. 8. 2005, kterým bylo stěžovateli osvědčeno řádné ukončení magisterského studijního programu v oboru „Právo a právní věda“ a získání akademického titulu magistr („Mgr.“), a
- (ii) vysokoškolský diplom č. ZČU*X ze dne 10. 10. 2008, kterým bylo stěžovateli osvědčeno získání akademického titulu doktor práv („JUDr.“).

[2] Důvodem zrušení obou uvedených osvědčení - vysokoškolských diplomů stěžovatele byl jejich rozpor s právními předpisy, a sice se zákonem č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů. Zmíněný rozpor prvního vysokoškolského diplomu [ad (i)] se vztahoval k § 44, § 46, § 55, § 57 odst. 4 a § 63 zákona o vysokých školách a spočíval: 1. v celkové době studia, která činila 2 měsíce a 13 dní, 2. v nestandardním přijetí ke studiu (bez odůvodnění a mimo řádné přijímací řízení), 3. v nestandardním průběhu studia - zařazení rovnou do 5. ročníku s možností splnit toliko tři souborné státní zkoušky, 4. ve vykonání všech tří souborných státních zkoušek v průběhu letních prázdnin 2005 (zcela mimo oficiálně vypsané termíny a před osobami, které netvořily oficiálně jmenované komise) a 5. v absenci diplomové práce, jakož i obou jejich posudků. Rozpor druhého vysokoškolského diplomu [ad (ii)] se vztahoval k § 46 odst. 5 písm. a) zákona o vysokých školách a byl dán tím, že stěžovatel nesplnil zákonné podmínky, neboť řádně neabsolvoval předchozí magisterský studijní program a nezískal titul Mgr. ve studijním oboru právo.

[3] Veškerou korespondenci v dané věci, jakož i usnesení o zrušení obou uvedených vysokoškolských diplomů, správní orgán I. stupně stěžovateli doručoval na nesprávnou adresu. Na základě toho bylo stěžovateli znemožněno předkládat jakákoli tvrzení či důkazy v dané věci a výsledné usnesení ze dne 18. 1. 2011 mu bylo reálně oznámeno až dne 3. 4. 2014 poté, co se z vlastní iniciativy obrátil na rektorku Západočeské univerzity v Plzni. Uvedeného dne stěžovatel převzal usnesení o zrušení svých vysokoškolských diplomů, v němž byl současně poučen, že se proti němu nelze odvolat. Stěžovatel přesto odvolání podal a navrhl, aby usnesení ze dne 18. 1. 2011 bylo zrušeno a řízení zastaveno. Namítl, že v důsledku nesprávného doručování neměl možnost uplatnit žádné relevantní skutečnosti o svém studiu, k němuž poukázal na evidenci vedenou Západočeskou univerzitou v Plzni a zpochybnil shora uvedené závěry ohledně celkové doby svého studia (ad 1.), jakož i způsobu přijetí ke studiu (ad 2.). Konstatoval, že ke studiu byl zapsán dne 2. 5. 2004 a studium skončil (po třech semestrech) dne 23. 8. 2005. Celková doba studia tedy nečinila 2 měsíce a 13 dní, nýbrž 1,3 roku. Poukázal přitom i na své předchozí studium na Západočeské univerzitě v Plzni zahájené v roce 1994, které na vlastní žádost ukončil v roce 2000 z rodinných důvodů. V roce 2004 byl stěžovatel znovu přijat ke studiu, a to v souladu se statutem fakulty, který umožňoval opětovné přijetí studentů, jejichž předchozí studium neskončilo z důvodu prospěchu. To znamená, že stěžovatel fakticky v součtu studoval 7 let.

[4] Přípisem ze dne 13. 6. 2014, č. j. MSMT-15108/2014-2, žalovaný stěžovateli sdělil, že proti usnesení ze dne 18. 1. 2011 se nelze odvolat a lze ho tudíž považovat za pravomocné s tím, že jeho přezkumu se může domáhat pouze prostřednictvím příslušného správního soudu. Následně dne 3. 7. 2014 stěžovatel doručil správnímu orgánu I. stupně svoji žádost o obnovu řízení, v níž zrekapituloval dosavadní procesní průběh celé věci a uplatnil v podstatě shodnou argumentaci jako v podaném odvolání. Zopakoval, že neměl možnost uplatnit žádné relevantní skutečnosti o svém studiu a důkazy svědčící v jeho prospěch, které mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování. Tuto argumentaci – zpochybňující závěr o nestandardním přijetí ke studiu a o jeho celkové délce – stěžovatel uplatnil též v žalobě proti usnesení o zrušení svých vysokoškolských diplomů, kterou doručil dne 3. 7. 2014 krajskému soudu.

pokračování

[5] Krajský soud usnesením ze dne 31. 3. 2016, č. j. 57 A 48/2014 – 66, podanou žalobu odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V odůvodnění vyšel z toho, že napadené usnesení o zrušení vysokoškolských diplomů bylo stěžovateli fakticky doručeno dne 3. 4. 2014, kdy se s jeho obsahem mohl poprvé seznámit, a dvouměsíční lhůta pro podání žaloby tak uplynula dnem 3. 6. 2014. Proti citovanému usnesení krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 12. 2016, č. j. 7 As 132/2016 – 59, kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou; aproboval odmítnutí žaloby pro opožděnost a v odůvodnění mj. uvedl, že poučení stěžovatele o nemožnosti podat odvolání, které bylo součástí žalobou napadeného usnesení, bylo správné.

[6] V návaznosti na to pokračoval správní orgán I. stupně v řízení o žádosti o obnovu řízení, které vyústilo ve shora citované rozhodnutí ze dne 25. 7. 2017, kterým žádost stěžovatele zamítl a obnovu řízení nepovolil. Připomněl, že stěžovatel uváděné důvody pro obnovu řízení mohl uplatnit a také uplatnil již ve svém (nepřípustném) odvolání, potažmo v žalobě, kterou podal, avšak svým zaviněním opožděně. Podle názoru správního orgánu I. stupně tak nelze dojít k závěru, že by vyšly najevo „*dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy*“ ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Nenaplnění důvodu pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu posléze potvrdil i žalovaný z pozice odvolacího orgánu v rozhodnutí ze dne 2. 2. 2018. Připustil, že správní orgán I. stupně pochybil při doručování, kdy relevantní písemnosti i usnesení ve věci zrušení vysokoškolských diplomů zasílal na nesprávnou adresu stěžovatele. Uznal rovněž chybné konstatování kratší celkové doby studia stěžovatele; tato chyba však v celkovém kontextu sama o sobě nemohla mít vliv na výsledek řízení, tj. na zrušení vysokoškolských diplomů stěžovatele. V jeho případě totiž byla doložena kumulace dalších závažných věcných i formálních nedostatků, a to při znovupřijetí ke studiu v roce 2004, v průběhu studia i při ukončení studia, které v podstatě vylučovaly možnost řádného ukončení studia a vydání předmětných vysokoškolských diplomů v souladu se zákonem o vysokých školách.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[7] Rozhodnutí žalovaného ve věci (nepovolení) obnovy řízení napadl stěžovatel žalobou, v níž opětovně poukázal na nesprávné závěry ohledně svého přijetí ke studiu i jeho celkové délky. Stěžovatel dle svého názoru uváděl skutečnosti, které před vydáním usnesení ze dne 18. 1. 2011, neměl správní orgán I. stupně k dispozici; stěžovatel mu je nemohl předložit, neboť mu tento orgán doručoval na nesprávnou adresu. Proto podle jeho názoru byly naplněny podmínky pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

[8] Krajský soud žalobu zamítl a v odůvodnění poukázal na to, že vada v podobě doručování na nesprávnou adresu nemůže být důvodem obnovy řízení; tím, co může a má primárně směřovat proti vadám v řízení, které předcházelo vydání pravomocného správního rozhodnutí, je žaloba podle § 65 s. ř. s., která však byla pro opožděnost odmítnuta (viz odst. [5]). Současně podaná žádost o obnovu řízení na sebe nemůže převzít roli opožděně podané žaloby, neboť každý je povinen hledět si svých práv podle zásady *vigilantibus iura scripta sunt*, a to včetně dodržování zákonných lhůt. Krajský soud proto

žalobu zamítl rozsudkem ze dne 28. 5. 2019, č. j. 57 A 37/2018 - 32, aniž by se blíže zabýval jednotlivě uplatněnými tvrzeními ve vztahu k přijetí stěžovatele ke studiu, jakož i k jeho celkové délce.

[9] Proti uvedenému rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, v níž připustil, že v žádosti o obnovu řízení uplatnil stejné argumenty, jaké použil v odvolání, resp. žalobě proti usnesení o zrušení vysokoškolských diplomů. Tyto argumenty znovu zopakoval a uvedl, že se domníval, že proti danému usnesení je možné podat odvolání, což posléze správní soudy popřely. To ovšem neznamená, že by nemohly být předloženy skutečnosti a důkazy ohledně studia stěžovatele použity v rámci obnovy řízení.

[10] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 12. 2019, č. j. 1 As 213/2019 - 36, konstatoval, že kasační stížnost je důvodná. Vyšel z toho, že pravomocné usnesení o zrušení vysokoškolských diplomů dle § 156 odst. 2 správního řádu představuje svými účinky „rozhodnutí ve věci“, které může být předmětem obnovy řízení podle § 100 správního řádu i žaloby podle § 65 s. ř. s.; opožděné podání žaloby proti uvedenému usnesení přitom nijak nevylučuje naplnění důvodů pro podání žádosti o obnovu řízení ze strany absolventa, o jehož diplomy se jedná. Nejen žádost o obnovu řízení podle § 100 správního řádu, ale také žaloba podle § 65 s. ř. s. totiž směřuje proti pravomocnému rozhodnutí a ve svém důsledku jde vlastně o dva subsidiární prostředky ochrany práv, které se vzájemně nevylučují ani nijak nepodmiňují. To znamená, že stěžovatelem podanou žalobu napadající rozhodnutí ve věci nepovolení obnovy řízení nemohl krajský soud zamítnout s velmi zjednodušujícím odkazem na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* (právo přeje bdělým), aniž by se přitom zabýval jednotlivě uplatněnými žalobními tvrzeními. Tato tvrzení, resp. žalobní body týkající se celkové doby studia stěžovatele, vč. jeho přijetí, bylo nezbytné posoudit a zhodnotit, zda jsou způsobilá naplnit materiální korektiv každé obnovy řízení – tedy, zda „*mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování*“ (§ 100 odst. 1 *in fine* správního řádu). Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Krajský soud v dalším řízení vycházel z výše vyslovených závěrů a shledal, že materiální korektiv pro povolení obnovy řízení naplněn nebyl. Stěžovatel po celou dobu řízení o povolení obnovy, vč. podaného odvolání a žaloby, uplatňoval toliko argumenty související s nesprávným stanovením doby trvání studia a chybným posouzením regulérnosti jeho znovupřijetí ke studiu. Ostatní nedostatky svého studia, na jejichž kumulaci bylo postaveno zrušení vysokoškolských diplomů, stěžovatel nezpochybnil; proto nebylo namístě povolit obnovu řízení. Stěžovatelem uplatňované skutečnosti a důkazy totiž nemohly odůvodňovat jiné řešení otázky zrušení vysokoškolských diplomů, protože zde existovaly další závažné nedostatky, jejichž kumulace možnost řádného ukončení studia vylučovala. Z těchto důvodů krajský soud rozsudkem ze dne 28. 2. 2020, č. j. 57 A 37/2018 – 73, podanou žalobu zamítl.

III. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika stěžovatele

[12] V kasační stížnosti proti posledně uvedenému rozsudku krajského soudu se stěžovatel snažil zpochybnit právě závěr o kumulaci nedostatků studia, které ve výsledku nemohou vést k jinému závěru, než je zrušení jeho vysokoškolských diplomů. Krajský

pokračování

soud dle stěžovatele rezignoval na prosazení materiální spravedlnosti, neboť zůstal jen u numerického výčtu pochybení a vyšel z toho, že stěžovatel zpochybnil pouze dva z pěti aspektů, na nichž byl v daném případě založen rozpor vysokoškolských diplomů se zákonem o vysokých školách. Stěžovatel však minimálně implicitně zpochybnil celý skutkový a materiální základ všech těchto aspektů – tj. nejen nestandardní (znovu)přijetí ke studiu a jeho celkovou dobu. Již jen na základě toho, že po (znovu)přijetí stěžovatele trvalo jeho studium tři semestry (od 2. 5. 2004 do 23. 8. 2005), je zjevné, že nebyl zařazen rovnou do 5. ročníku. Zpochybněním, resp. vyloučením závěru, že stěžovatel byl přijat ke studiu do 5. ročníku, je nutně zpochybněn i závěr, že měl plnit všechny studijní povinnosti v průběhu července a srpna 2005. V této souvislosti stěžovatel připomněl, že se jednalo o opětovné přijetí ke studiu a že sám tento fakt vylučuje, že by snad (dokonce všechny) zkoušky konal během dvou měsíců roku 2005. Uvedené skutečnosti dle stěžovatele vylučují závěr o nestandardním průběhu studia soustředěného do pouhých dvou měsíců roku 2005, kdy vykonal všechny tři souborné státní zkoušky; k nim pak poznamenal, že je nevykonal jednorázově, nýbrž v různých termínech.

[13] Jednoduše řečeno – stěžovatel je toho názoru, že zpochybněním prvních dvou aspektů týkajících se přijetí ke studiu a jeho délky jsou zpochybněny i zbývající aspekty vztahující se k nestandardnímu průběhu a ukončení jeho vysokoškolského studia. A jde-li o diplomovou práci, poukázal stěžovatel na to, že k jejímu předložení nebyl nikdy vyzván. Na základě toho uzavřel, že krajský soud – zvláště v situaci, kdy rozhodoval o věci bez jednání jen na základě obsahu spisu – přistoupil k věci s naprostým formalismem a nedůvodně svůj rozsudek vystavěl na tom, že stěžovatel výslovně nerozporoval všech pět aspektů, na nichž bylo zrušení vysokoškolských diplomů založeno. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu. Ve vztahu k délce studia stěžovatele připomněl, že došlo ke zřejmé nesprávnosti, pokud správní orgán I. stupně v usnesení ze dne 18. 1. 2011 vycházel z toho, že studium trvalo jen 2 měsíce a 13 dní. Toto pochybení ve výpočtu však nemůže znamenat nezákonnost uvedeného usnesení, neboť skutečná délka studia – tedy od 2. 5. 2004 do 23. 8. 2005 byla stejně nestandardní a zároveň zde existují další věcné vady ohledně přijetí stěžovatele ke studiu a jeho průběhu, vč. vykonání tří souborných státních zkoušek mimo oficiálně vypsání termíny a absence diplomové práce. Výsledek nového (obnoveného) řízení by tak nemohl být jiný a jednoznačně by vedl ke zrušení vysokoškolských diplomů stěžovatele. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[15] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel v podstatě zopakoval svoji předchozí argumentaci s tím, že krajský soud přistoupil k závěrům zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu formalisticky a aniž by účastníky řízení k čemukoli vyzval nebo provedl jakýkoli procesní úkon, rozhodl stejně s tím, že i správní orgány by musely rozhodnout znovu stejně. Tak tomu ovšem podle stěžovatele není, neboť v jeho případě nelze hovořit o nestandardnosti studia a kumulaci pochybení, jimiž žalovaný, resp. správní orgán I. stupně zdůvodnil zrušení vysokoškolských diplomů.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, stěžovatel je řádně zastoupen a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná.

[17] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Možnost stěžovatele napadnout nové rozhodnutí krajského soudu tak byla omezena daným ustanovením, k jehož aplikaci se vyslovil i Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, č. 119/37 SbNU 519, poukázal na to, že je jím zajištěno, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát vyslovil svůj právní názor závazný pro nižší soud, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.

[18] V tomto ohledu je třeba poznamenat, že krajský soud se správně – v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu – zaměřil na podstatu věci týkající se toho, zda stěžovatelem tvrzené skutečnosti a důkazy mohou odůvodňovat jiný závěr, než je zrušení jeho vysokoškolských diplomů. Nejvyšší správní soud proto považoval kasační stížnost za přípustnou, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Jak již bylo zmíněno, krajský soud správně vyšel z toho, že podstatou sporu je posouzení splnění jedné ze základních podmínek pro obnovu řízení – a to podmínky v podobě materiálního korektivu či kritéria upraveného v § 100 odst. 1 *in fine* správního řádu; k němu se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém předchozím zrušujícím rozsudku (č. j. 1 As 213/2019 - 36) s tím, že jde o velmi podstatnou podmínku, neboť nemá smysl vést nové (obnovené) řízení, pokud by bylo *prima facie* jasné, že by skončilo stejným výsledkem jako předchozí řízení – zde: tedy zrušením vysokoškolských diplomů. Účelem je „odfiltrovat“ v průběhu řízení o povolení obnovy řízení takové případy, u kterých by obnovené řízení objektivně nic nového nemohlo přinést (shodně srov. Vedral, J. Správní řád: Komentář, 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 860).

[21] Právě na tom založil krajský soud napadený rozsudek, s jehož závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, i když připouští, že nelze bez dalšího vycházet pouze z toho, že stěžovatel výslovně zpochybnil jen dva, a nikoli všechny aspekty, na kterých bylo založeno zrušení jeho vysokoškolských diplomů pro rozpor se zákonem o vysokých školách (§ 44, § 46, § 55, § 57 odst. 4 a § 63). Všechny tyto aspekty (popsané v odst. [2]) spolu totiž úzce souvisejí a ukazují na celkový průběh vysokoškolského studia stěžovatele na Právnické fakultě Západočeské univerzity v Plzni. Bylo především na samotném stěžovateli, který o povolení obnovy řízení žádal, aby své studium na uvedené veřejné vysoké škole obhájil, resp. vyvrátil pochybnosti, které byly zjištěny. Tyto pochybnosti vedly v roce 2011 ke zrušení vysokoškolských diplomů stěžovatele osvědčujících získání akademických titulů Mgr. a JUDr., jejichž předpokladem je řádné absolvování studia

pokračování

v magisterském studijním programu (Mgr.) a následně vykonání státní rigorózní zkoušky (JUDr.); srov. § 46 odst. 4 a 5 zákona o vysokých školách. Pochybnosti o řádném absolvování magisterského studijního programu ze strany stěžovatele a tudíž i o udělení akademického titulu Mgr. (bez něhož nelze získat akademický titul JUDr.), jsou přitom velmi vážné a podle názoru Nejvyššího správního soudu ob stojí i v konfrontaci se stěžovatelem tvrzenými skutečnostmi a důkazy, které doložil.

[22] Z předložené spisové dokumentace je patrné, že se tyto skutečnosti a důkazy opravdu vztahují jen k přijetí a k době studia stěžovatele, jak uvedl krajský soud. K dalším důležitým okolnostem studia, jimiž správní orgán I. zpochybnil jeho řádný průběh, se stěžovatel v řízení o povolení obnovy řízení explicitně nevyjádřil. Podobně ani v řízení před krajským soudem, které je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační, výslovně neuvedl žádné jiné skutečnosti než ty, které se týkají jeho přijetí ke studiu a délky studia a které na zrušení vysokoškolských diplomů nemohou ničeho změnit – rozhodně totiž neimplikují, že by bylo studium stěžovatele řádné a probíhalo standardním způsobem, jak stěžovatel tvrdí v kasační stížnosti.

[23] K tomu je nutno nejprve připomenout, že po vrácení věci zpět krajskému soudu k dalšímu řízení byl stěžovatel naprosto pasivní; na výzvu podle § 51 s. ř. s. ze dne 29. 1. 2020, č. j. 57 A 37/2018 - 64, nijak nereagoval a krajský soud v souladu s tímto ustanovením rozhodl bez jednání. Je proto s podivem, že ve své replice stěžovatel vyčítá krajskému soudu, že rozhodl formalisticky a bez toho, aby ho vyzval či učinil jakýkoli úkon. Toto tvrzení zjevně neodpovídá tomu, jak krajský soud postupoval, a skutečnost, že ve svém rozsudku ze dne 28. 2. 2020 nemohl zohlednit a nezohlednil následná podání stěžovatele (ze dne 6. 3. 2020 a ze dne 16. 3. 2020, jež mu byla doručena v mezidobí od vyhlášení rozsudku do jeho doručení účastníkům), je přičitatelná pouze a jenom stěžovateli. Jeho procesní pasivita v řízení u krajského soudu je zářející o to více, že sám stěžovatel měl absolvovat vysokoškolské právnické vzdělání a měl by být tím spíše seznámen s procesními pravidly, vč. zmíněných zásad, jimiž je ovládáno správní soudnictví.

[24] Správní soud nemůže sám o sobě (nad rámec podaného návrhu) zkoumat otázky, jejichž přezkumu se žalobce – zde: stěžovatel – nedomáhal, navíc musí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Jde o jeden z projevů přezkumné povahy řízení před správním soudem, které není pokračováním správního řízení; v něm stěžovatel opakovaně zpochybňoval zejména dobu svého studia, která byla delší než 2 měsíce a 13 dní, jak je uvedeno v usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 18. 1. 2011 o zrušení vysokoškolských diplomů. Dle obsahu správních spisů je jasné, že se jedná o zřejmou nesprávnost obsaženou v odůvodnění tohoto usnesení, která patrně vznikla v důsledku „zkopírování“ příslušné pasáže z jiného usnesení správního orgánu I. stupně vydaného v obdobné věci, což ostatně připustil i sám stěžovatel. V kasační stížnosti dokonce odkázal na případ jiného studenta, u něhož doba studia činila opravdu pouhé 2 měsíce a 13 dní – od 10. 6. 2005 do 23. 8. 2005 (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1408/18).

[25] Jakkoli byla doba vysokoškolského studia stěžovatele delší než 2 měsíce 13 dní, stále se jedná o dobu dosti krátkou, vezme-li zdejší soud v úvahu, že od přijetí stěžovatele činila

cca 1,3 roku, neboť standardní doba magisterského studia je mnohem delší a trvá zpravidla 5 let; to je doba, během níž by měl student získat teoretické poznatky založené na soudobém stavu vědeckého poznání, výzkumu a vývoje a zvládnout i jejich aplikaci (§ 46 odst. 1 zákona o vysokých školách). Stěžovatel sice poukázal na své předchozí studium v letech 1994 až 2000, k němu však žádné relevantní důkazy nedoložil. Ve spise se nachází kopie rozhodnutí o přijetí ke studiu ze dne 20. 6. 1994 (FPR – A III/3a – 94), jakož i vyrozumění o ukončení studia ze dne 4. 10. 2000 (DFPR 101/2000), které je podepsané JUDr. M. K., CSc., tehdejším děkanem Fakulty právnické Západočeské univerzity v Plzni. Z obsahu tohoto vyrozumění vyplývá, že k ukončení studia stěžovatele nedošlo z důvodu neprospěchu, a proto mu (podle statutu fakulty) svědčí právo požádat o znovupřijetí ke studiu s tím, že mu mohou být uznány studijní povinnosti, které řádně vykonal. O jaké konkrétní studijní povinnosti se jedná, není z obsahu vyrozumění patrné, avšak v jeho závěru je obsaženo výslovné upozornění, podle něhož: „...lze uznat jen běžné zkoušky a zápočty, takže vykonanou státní zkoušku z historicko-teoretického bloku Vám uznat nelze“.

[26] Z citovaného je zřejmé, že stěžovatel studium magisterského studijního programu zahájil v době jeho rozdělení do tzv. bloků (blokové studium), přičemž zápočty a zkoušky absolvoval pouze v prvním (historicko-teoretickém) studijním bloku, nikoli v dalších navazujících blocích – zápočty a zkoušky z těchto navazujících bloků mu tedy těžko mohly být uznány při (znovu)přijetí ke studiu v roce 2004. Ostatně stěžovatel žádný doklad o (znovu)přijetí ke studiu, resp. o uznání již dříve složených zkoušek nepředložil a ani ve spise nejsou žádné takové dokumenty založeny. Spisovou dokumentaci prochází „přehled údajů o studentovi“, který však výše uvedené pochybnosti o řádném absolvování studia nijak nevyvrací, spíše naopak; v přehledu zápočtů a zkoušek totiž obsahuje jen období akademického roku 2004/2005, v němž jsou obsaženy pouze státní zkoušky a tyto jsou navíc koncentrovány do období letních prázdnin roku 2005.

[27] Tvrdí-li tedy stěžovatel, že po svém (znovu)přijetí jeho studium trvalo tři semestry, není jasné, jak vlastně během této doby plnil své studijní povinnosti – jaké měl povinné, povinně volitelné či volitelné předměty, zda z nich získal zápočty a zda vůbec nějaké postupové zkoušky složil. V tomto směru stěžovatel nedoložil vůbec nic, co by vyvracelo zcela zásadní pochybnosti o průběhu jeho studia – a to nejen poté, co byl znovu přijat v roce 2004, ale i předtím, tj. studia letech 1994 až 2000. Okolnosti opětovného přijetí stěžovatele ke studiu jsou zcela nejasné, stejně jako to, zda a příp. jaké postupové zkoušky mu byly uznány z předchozího studia, které bylo navíc organizováno jako studium blokové (a nikoli ročníkové). Stěžovatel nedoložil např. index studenta ani žádné jiné doklady, z nichž by bylo možno usuzovat na řádný průběh vysokoškolského studia a splnění povinností konkrétního akreditovaného magisterského studijního programu – ať už toho, v němž stěžovatel své studium zahájil v roce 1994, anebo toho, do něhož byl (znovu)přiját v roce 2004.

[28] Z obsahu spisu je patrné, že stěžovatel v podstatě bez dalšího vykonal rovnou všechny státní zkoušky, což o průběhu jeho vysokoškolského studia zakládá značné pochybnosti násobené navíc tím, že tyto zkoušky složil během 5 týdnů. Podle protokolu o státní zkoušce měl stěžovatel dne 15. 7. 2005 obhájit diplomovou práci na téma: „Vztah obecného správního řádu a daňového řízení“, kterou vedl JUDr. Daniel Telecký, a dále měl složit: (i) dne 20. 7. 2005 zkoušku z předmětů: České a československé právní dějiny,

pokračování

Římské právo a Teorie práva, (ii) dne 12. 8. 2005 zkoušku z předmětů: Trestní právo a Správní právo, (iii) dne 23. 8. 2005 zkoušku z předmětů: Obchodní právo, Občanské právo hmotné a Občanské právo procesní. Je sice pravdou, že všechny uvedené zkoušky stěžovatel nesložil jednorázově, jak poznamenal v kasační stížnosti, nicméně stále se jedná o tak úzké časové rozpětí, že lze důvodně pochybovat o obsahu a průběhu těchto zkoušek – a to tím spíše, že se měly konat mimo oficiálně vypsané termíny a před osobami, které netvořily oficiálně jmenované komise.

[29] Všechny výše uvedené skutečnosti jsou ve svém souhrnu natolik závažné, že dostatečně odůvodňují zrušení vysokoškolského diplomu stěžovatele, který je nijak relevantně nezpochybnil. V průběhu správního ani soudního řízení se stěžovatel blíže nevyjádřil k okolnostem svého opětovného přijetí na Právnickou fakultu Západočeské univerzity v Plzni ani k obsahu studia na této veřejné vysoké škole, které vyústilo ve složení státních zkoušek ze shora uvedených předmětů v průběhu pěti týdnů, ačkoliv tyto se obvykle skládají postupně v průběhu celého pětiletého studia; logicky, nejprve z předmětů právní historie, teorie práva a metodologie, na které pak navazují další předměty z oblasti soukromého a veřejného práva, jejichž absolvování je zpravidla podmíněné – tedy závislé na splnění podmínek předchozího akademického roku, který trvá 12 měsíců (§ 52 odst. 2 zákona o vysokých školách). Jinými slovy, aby mohl student postoupit dále ve svém vysokoškolském studiu, které je členěno na semestry, ročníky či bloky, je nutno splnit podmínky z předchozího studijního období, o čemž lze v případě stěžovatele významně pochybovat. Není totiž vůbec zřejmé, jaké zkoušky byly stěžovateli uznány při jeho (znovu)přijetí ke studiu v roce 2004, a zda vůbec, příp. jaké předměty poté v průběhu akademického roku 2004/2005 stěžovatel absolvoval. A dlužno dodat, že významné pochybnosti vyvolává rovněž absence diplomové práce stěžovatele v univerzitní knihovně. Stěžovatel diplomovou práci nikdy nedoložil, stejně jako posudky vedoucího diplomové práce a jejího oponenta, ačkoli tak učinit mohl a měl, usiloval-li o povolení obnovy řízení. Nejednalo se o řízení z moci úřední (*ex officio*), nýbrž o řízení zahájené na základě žádosti stěžovatele, a bylo proto na něm, aby tvrdil a doložil všechny podstatné skutečnosti, které by mohly odůvodňovat jiný závěr než zrušení vysokoškolských diplomů.

[30] O (věcný) přezkum usnesení o zrušení vysokoškolských diplomů se stěžovatel sám připravil tím, že podal opožděnou žalobu. A ani pomyslnou „druhou šanci“ stěžovatel nevyužil, neboť v žádosti o povolení obnovy řízení neprokázal, že by v novém (obnoveném) řízení mohlo být meritorně rozhodnuto jinak; jeho skutková tvrzení a předložené důkazy jsou nedostatečné a nemohou *prima facie* zvrátit závěr o zrušení vysokoškolských diplomů. Tento závěr je dostatečně doložen velmi vážnými nedostatky ohledně celého studia stěžovatele, které vyplývají přímo ze studijních záznamů založených ve spise a které byly opatřeny poté, co vypukla všeobecně známá aféra týkající se plagiátorství a podvodů při udělování akademických titulů na plzeňské právnické fakultě.

V. Závěr a náklady řízení

[31] Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že podanou kasační stížnost neshledal důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalovanému ovšem žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti v tomto řízení nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 16. října 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu